

Arrest

nr. 309 774 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 1 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat C. DETHIER en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Palestijnse origine te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 augustus 2012.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 10 september 2014 en 16 december 2014. Hij werd telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en ook zijn advocaat was telkens aanwezig.

1.3. De Raad vernietigde in zijn arrest nr. X van 25 januari 2019 de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus die door de commissaris-generaal was genomen op 28 februari 2018.

1.4. Het CGVS hoorde verzoeker opnieuw op 26 november 2019 en op 16 maart 2021 en werd ook toen telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en was zijn advocaat aanwezig.

1.5. Op 23 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en werd u op (...) april 1965 geboren in Koeweit. Uw moeder overleed bij uw geboorte. Samen met uw vader verhuisde u naar Egypte waar u tot 1976 verbleef. U verhuisde vervolgens naar Libanon waar u zich in het Shatila vluchtelingenkamp in Beiroet vestigde en bij de UNRWA registreerde. In 1979 sloot u zich daar aan bij Fatah. U werd ingedeeld bij de inlichtingendienst van Fatah, Westelijke Sector (al-Qita al Garbi), onder leiding van Abu Jihad (Khalil Ibrahim al-Wazir) en klom op tot de graad van ra'id (majoor). Uw gekozen "nom de guerre" was A. K.. Na de inval van het Israëlische leger verliet u samen met het leiderschap van Fatah Libanon en reisde u naar Tunesië. U verbleef vervolgens in Tunesië en pendelde eveneens tussen Algerije en Libië. In 1987 verhuisde u naar Bagdad, Irak, waar Fatah in samenwerking met de Iraakse inlichtingendienst een bureau oprichtte. In 1989 keerde u terug naar Libanon waar u zich in de stad Saida vestigde. U werkte toen onder leiding van Kamal Medhat (a.k.a. Kamal Naji en Abu Bilal) en opereerde in het vluchtelingenkamp Ayn al- Hilwa. In 1996 raakte u gewond bij een mislukte operatie om Abu Mohjin (Ahmed Abd al-Karim al-Saadi), de leider van Asbat al-Ansar, te arresteren. Tijdens uw herstel kreeg u de instructie om een huis in Shatila, Beiroet, te bouwen en huwde u vervolgens met Z., E. (O.V.[...]) van Libanese nationaliteit. In 1998 ging u voor medische zorgen naar Saoedi-Arabië waar u tot 2002 verbleef. Bij uw terugkeer naar Libanon in 2002 werd u nagenoeg onmiddellijk thuis aangevallen door leden van Hamas en Jihad al-Islami omdat aan het licht was gekomen dat u werkzaam was voor de inlichtingendienst van Fatah. U vluchtte onmiddellijk naar Syrië waar u zich in Daraya vestigde. In september 2003 verliet u Syrië en reisde u met een vervalst Zweeds paspoort en vergezeld van uw echtgenote en uw dochter E. K., M. (O.V. [...]) naar Europa. Tijdens een transit in Boedapest werden uw echtgenote en uw dochter evenwel onderschept en vroegen jullie asiel aan bij de Hongaarse autoriteiten. Op 20 november 2003 verkregen jullie daar de vluchtelingenstatus. Omdat het leven in Hongarije moeilijk was verliet u Hongarije en reisde u samen met uw gezin naar Noorwegen waar jullie op 25 februari 2004 asiel aanvroegen. Na een incident met Palestijnen besloot u Noorwegen te verlaten en keerde u terug naar Syrië waar u zich opnieuw in Daraya vestigde. U reisde herhaaldelijk voor medische behandeling naar Saoedi-Arabië en keerde eenmaal voor één dag terug naar Libanon om Mahmoud Abbas en Abbas Zakhi te ontmoeten in een poging om uw verblijfssituatie te regelen. Na de moord op uw vroegere chef Kamal Medhat in maart 2009 besloot u Syrië opnieuw te verlaten en reisde u naar Zweden waar u en uw gezin op 3 april 2009 asiel aanvroegen. Toen u hoorde dat Noorwegen uw asielaanvraag zou overnemen besloot u terug te keren naar Syrië en vestigde u zich in Barzeh. In Syrië kon u, weliswaar tegen betaling, telkens rekenen op de bescherming van amid (brigadier-generaal) M. H. van de dienst paspoorten en immigratie voor Palestijnen. Voorts werd uw salaris doorbetaald door Fatah. Toen de veiligheidssituatie in Syrië verslechterde kon de amid u echter geen bescherming meer garanderen. Nadat uw dochter en uw echtgenote door onbekenden achtervolgd werden besloot u opnieuw naar Europa af te reizen. Door gebruik te maken van vervalste Zweedse paspoorten reisden jullie op 20 of 21 juli 2012 per vliegtuig van Syrië naar Frankrijk. Daar verbleef u tot 10 augustus 2012 alvorens per trein naar België te reizen waar u en uw echtgenote op 13 augustus 2012 asiel aanvroegen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, een uittreksel van het burgerregister betreffende uw gezin, uw Palestijnse vluchtelingenkaart, een uittreksel van het burgerregister betreffende uzelf, een tijdelijke UNRWA registratiekaart, het Libanees rijbewijs van uw echtgenote, Thalystickets, de geboorteakte van uw dochter, een UNRWA registratiekaart, de Palestijnse vluchtelingenkaart van uw dochter, uw huwelijksakte, de uitslag van een bloedonderzoek, een medisch attest, een aanvraag van de PLO aan de Palestijnse ambassadeur tot hulp voor u en uw dochter, een reistoelating van uzelf voor uw echtgenote, diploma's van uw dochter en uw echtgenote, een verzoek gericht aan de minister van gezondheid, een attest van de PLO, een uittreksel van het burgerregister betreffende uw dochter, een certificaat van UNRWA, een foto van uzelf die een certificaat ontvangt van Abu Jihad, een foto van uzelf met Yasser Arafat en een foto van uzelf met Abbas Zakhi.

Op 21 maart 2016 diende uw dochter E. K., Ma. (O.V. [...]) zelf een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 28 november 2017 deed ze afstand van haar asielaanvraag.

B. Motivering

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt dat u en uw echtgenote Z., E. (O.V. [...]) de vluchtelingenstatus werden toegekend door Hongarije op 20 november 2003. Hierbij moet worden benadrukt dat dit gegeven géénszins met zich meebrengt dat het Commissariaat-generaal u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt internationale bescherming dient toe te kennen. Het Commissariaat-generaal moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de

feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De vaststelling dat u de vluchtelingenstatus werd verleend door Hongarije houdt bovendien evenmin in dat het Commissariaat-generaal verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het Commissariaat-generaal de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, § 1, 6° in samenlezing met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek door Hongarije, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem.

Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het Commissariaat-generaal immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten te onderzoeken. Het Commissariaat-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Verder dient het Commissariaat-generaal eveneens rekening te houden met mogelijke uitsluitingsgronden die op u van toepassing kunnen zijn. De informatie waarop het CGVS zich in deze beslissing baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit uw verklaringen, de documenten die u voorlegt en de informatie waarover het CGVS beschikt kan worden geconcludeerd dat u gezien uw profiel als, de facto staatloze, UNRWA Palestijn en officier bij de inlichtingendienst van Fatah; de activiteiten die u uitoefende in het kader van uw werkzaamheden voor de inlichtingendienst van Fatah; de vaststelling dat u in Libanon ontmaskerd werd door rivaliserende groeperingen; de aanslagen en moorden op uw voormalige collega's en oversten; en de situatie in uw opeenvolgende landen van gewoonlijk verblijf, in casu Libanon en Syrië, in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Niettegenstaande uw nood aan internationale bescherming dient, gezien uw profiel, de specifieke dienst waarvoor u werkzaam was en uw activiteiten voor deze dienst, in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 1, par F (c) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en de beginselen van de Verenigde Naties.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële

bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

Fatah werd eind jaren 1950, begin jaren 1960 opgericht door ondermeer Yasser Arafat (Abu Ammar) en Khalil alWazir (Abu Jihad). De organisatie sloot zich aan bij de 'Palestine Liberation Organisation' (PLO) en bemachtigde vanaf eind jaren 1960 tot op heden het leiderschap van deze koepelorganisatie. De PLO, Fatah en met Fatah gelieerde groeperingen poogden door gewapende strijd Palestina te bevrijden en namen daarbij ook hun toevlucht tot gijzelingen, vliegtuigkapingen, moordaanslagen, zelfmoordaanslagen en terroristische aanslagen. Pas in 1988 zou de organisatie bij monde van Yasser Arafat publiekelijk afstand nemen van terrorisme om hun doel te bereiken. Verscheidene met Fatah gelieerde organisaties, zoals 'Force 17', 'Tanzim' of de 'Kata'ib Shuhada' al-'Aqsa' (al-Aqsa brigades), Fatah zelf en verscheidene facties binnen de PLO, zouden ook daarna echter nog gebruik maken van methodes die niet in overeenstemming zijn met het internationaal humanitair recht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tussen 1982 en 1987 werkzaam was in Tunis voor de inlichtingendienst van Fatah, Westelijke Sector, onder leiding van Abu Jihad. Volgens uw verklaringen werkten jullie toen met een groepering binnen de Palestijnse gebieden. "Palestijnen die klaar waren om operaties uit te voeren" zoals u het zelf stelt. Jullie regelden voor hen wapens en paspoorten voor het buitenland waar ze plannen bestudeerden en doorgaven en die ze na een paar dagen gingen uitvoeren. Gevraagd wat uw precieze taak was verklaart u dat u zich bezighield met leveringen van wapens en plannen. U hield zich verder bezig met het verzamelen van informatie over patrouilles en konvoien, waar de beste plaatsen waren om aanslagen te plegen of om heen te vluchten. U voegt hier aan toe dat de informatie die u aan het CGVS geeft niet mag worden doorgegeven aan de mossad en dat er momenteel vrede bestaat tussen Fatah en Israël (CGVS II, p. 13).

Van 1987 tot 1989 was u in samenwerking met de Iraakse mukhabarat (inlichtingendienst) werkzaam in Bagdad, Irak, voor de inlichtingendienst van Fatah, Westelijke Sector, onder leiding van Abu Jihad. U had toen al de graad van ra'id (majoor). In die hoedanigheid screende u jonge Palestijnen die vanuit de Jordaanse vluchtelingenkampen en Egypte naar u toe werden gestuurd. Deze screening had twee hoofddoelen. In eerste instantie het voorkomen van infiltratie door rivaliserende groeperingen of buitenlandse inlichtingendiensten. Ten tweede het selecteren van kandidaten voor Fatah zelf en nagaan voor welke taken ze geschikt waren. U zou tijdens die periode per week een vijftal personen gescreend hebben. Indien het infiltranten betrof maakte u een rapport op voor uw chef Abu Jihad en werd de betrokkene eenvoudigweg teruggestuurd. Uit uw verklaringen blijkt dat deze infiltrant, naargelang zijn profiel, vervolgens gebruikt werd om informatie te verzamelen, gearresteerd werd, vervolgd werd, gemarteld werd of vermoord werd. Indien het een geschikte kandidaat voor de organisatie betrof maakte u eveneens een rapport op en gaf u aan voor welke taak de kandidaat geschikt was. U vermeldt administratieve taken, inlichtingen verzamelen, het plegen van aanslagen en het plegen van zelfmoordaanslagen. De geschikte kandidaat werd vervolgens verder opgeleid in Libië door M. a. – M. (CGVS II, p. 5-14).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat Fatah en de PLO in het algemeen gedurende deze periode nog werden beschouwd als terroristische organisaties, dat ze toen nog geen afstand hadden genomen van terrorisme en dat Fatah, de PLO en met beiden gelieerde groeperingen tijdens deze periode meerdere gewapende of terroristische aanvallen uitvoerden op zowel militaire als burgerlijke doelen in Israël, de Palestijnse gebieden en het buitenland.

Gezien bovenstaande moet er worden geconcludeerd dat u jarenlang als hogere officier, in casu ra'id (majoor), werkzaam was voor de inlichtingendienst van Fatah, dat deze organisatie verantwoordelijk kan worden geacht voor daden die gekwalificeerd kunnen worden als misdrijven of handelingen die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen en dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat u in die hoedanigheid persoonlijk in verband kan worden gebracht met daden die die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen.

Gelet op uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten in Bagdad van 1987 tot 1989, dient te worden vastgesteld dat u handelingen hebt gesteld waarvan u wist dat ze tot gevolg hadden dat personen gefolterd of geliquideerd werden. Foltering dient te worden gekwalificeerd als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie. De onderstaande redenering geldt bij uitbreiding ook voor het buitenrechtelijk doden (liquideren) van derden.

Het UNHCR stelt in deze dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003). Dit blijkt tevens uit artikel 12, par 2 (b) van de Kwalificatierichtlijn waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat

bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt kunnen worden.

De daden waar u bij betrokken was vonden plaats buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Foltering wordt in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als "elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt". Onmenselijke behandeling wordt gedefinieerd als "elke behandeling waardoor een persoon opzettelijk ernstig geestelijk of lichamelijk leed wordt toegebracht, onder meer om van hem inlichtingen te verkrijgen of bekentenissen af te dwingen of om hem te straffen, of om druk op hem of op derden uit te oefenen, of hem of derden te intimideren. (art. 417bis SW). Op het onderwerpen van een persoon aan foltering of een onmenselijke behandeling staan in het Belgisch strafrecht respectievelijk gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar en 5 tot 10 jaar (art. 417ter en art. 417quater SW). Bijgevolg kan dit misdrijf, dat een ernstige schending van de fysieke en/of psychische integriteit van het slachtoffer vormt, niet anders dan ernstig genoemd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering is namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art.3 EVRM en art.5 UVRM) en behoort tot het internationaal gewoonterecht. (UNHCR: Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.87).

Het belangrijkste verdrag in dit kader is het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). Dit verdrag definieert foltering als "any act by which severe pain or suffering, whether physical or mental, is intentionally inflicted on a person for such purposes as obtaining from him or a third person information or a confession, punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. It does not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to lawful sanctions." (art.1.1 CAT) Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] Acts of torture are prohibited under international law. Depending on the context, they will generally lead to exclusion under Article 1F". (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27).

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat de foltering waarbij u betrokken was, gekwalificeerd moet worden als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie. Deze conclusie geldt uiteraard ook voor de voornoemde liquidaties waar u bij betrokken was. Gelet op uw verklaringen aangaande uw functie en taken in de periode '87-'89 en het feit dat u zich bewust was van hetgeen er met door u ontdekte infiltranten zou gebeuren nadat u hen terugstuurde dient bovendien te worden besloten dat u een substantiële bijdrage leverde aan foltering en liquidatie van infiltranten en bijgevolg medeplichtig bent aan ernstige nietpolitieke misdrijven in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie.

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat u zich in diezelfde periode eigenhandig bezighield met het screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen. De Palestijnse gewapende acties, waaronder dus ook aanslagen en zelfmoordaanslagen, waren volgens het oorspronkelijk charter van Fatah gericht op de "eradication of Zionist economic, political, military and cultural existence" waarbij "the Israeli existence is a Zionist invasion" en de "armed struggle is a strategy" die pas eindigt indien "the Zionist state is demolished" (Fatah charter, art. 8, 12, 19). Uw stelling dat er enkel militaire doelwitten werden gevisieerd is gezien bovenstaande en de beschikbare info betreffende de verschillende acties die gelinkt worden aan Fatah, bezwaarlijk aannemelijk. Evenmin kan moeilijk volgehouden worden dat burgers niet het slachtoffer werden van deze acties. Artikel 137 van de Belgische strafwet dat werd ingevoerd ter omzetting van het Europees kaderbesluit inzake terrorismebestrijding uit 2002, stelt dat een misdrijf als terroristisch misdrijf dient te worden aangemerkt indien het door zijn aard of context een land of een internationale organisatie ernstig kan schaden en opzettelijk gepleegd is met het oogmerk om een bevolking ernstige vrees aan te jagen of om de overheid of een internationale organisatie op onrechtmatige wijze te dwingen tot het verrichten of het zich onthouden van een handeling, of om de politieke, constitutionele, economische of sociale basisstructuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen (art. 137 SW)(Kaderbesluit van de Raad 2002/475/JBZ). Zelfmoordaanslagen in het bijzonder, jagen de bevolking van een samenleving doelbewust angst aan gezien hun specifiek verraderlijke aard, de intrinsieke onmogelijkheid om onderscheid te maken inzake slachtoffers, hun extreem gewelddadig karakter en hun ernstige doelbewuste en disproportionele gevolgen voor de gevisieerde en getroffen samenleving. Bijgevolg dienen zelfmoordaanslagen waarvoor u geschikte kandidaten screende, goedkeurde en doorstuurde beschouwd te worden als terroristische misdrijven of misdrijven van terroristische aard. Zelfmoordaanslagen dienen gezien reeds voornoemde eigenschappen bovendien beschouwd te worden als niet-politieke misdrijven. Bepaalde misdrijven, in het bijzonder daden van terrorisme worden immers beschouwd als niet-politieke misdrijven, aangezien daden die worden beschouwd als van terroristische aard,

disproportioneel zijn in het kader van om het even welk politiek doel (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses* : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, nr. 16). Aanslagen en zelfmoordaanslagen kunnen tot slot niets anders dan ernstig genoemd te worden gezien hun disproportioneel karakter, de wettelijke straffen op terroristische misdrijven en het feit dat ze potentieel een ernstige bedreiging vormen voor het leven of de fysieke en psychische integriteit van burgers.

Aanslagen, en zeker zelfmoordaanslagen dienen, in het licht van bovenstaande reeds gemaakte opmerkingen met betrekking tot de kwalificatie van bepaalde daden als ernstige niet-politieke misdrijven, dan ook gekwalificeerd te worden als ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich eigenhandig bezighield met het screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen. De daden waar u bij betrokken was vonden plaats buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten. U verklaart zelf dat u vele personen geschikt had bevonden om zelfmoordaanslagen uit te voeren (CGVS II, p. 13). U was zich hiervan opnieuw volledig bewust. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u zich eveneens bewust was van het feit dat u gebruik maakte van personen die eigenlijk niet de bedoeling hadden om Palestina te bevrijden of Israël aan te vallen. Ze wilden, zoals u het stelt, enkel een correcte weg naar het paradijs vinden (CGVS II, p. 9).

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig was aan het faciliteren van (zelfmoord)aanslagen, daden die zoals eerder uiteengezet onder artikel 1, par. F (b) van de Vluchtelingenconventie vallen.

Uw stelling dat deze zelfmoordaanslagen vrijdeld werden doet niets af aan bovenstaande. U werkte immers doelbewust mee aan de organisatie van deze zelfmoordaanslagen en uit uw verklaringen blijkt dat het feit dat ze niet zouden hebben plaatsgevonden louter het gevolg was van omstandigheden buiten uw wil om (CGVS II, p. 13, 14). Hierbij kan nog verwezen worden naar artikel 51 van de Belgische strafwet dat ook poging tot misdrijf strafbaar stelt (art. 51 SW).

Het CGVS wijst er ten slotte op dat terroristische daden, methoden en praktijken tevens kunnen gekwalificeerd worden als handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties in de zin van artikel 1, par. F (c) van de Vluchtelingenconventie. Punt 31 van de Kwalificatierichtlijn van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 stelt dat handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties omschreven zijn in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties en onder andere zijn neergelegd in de resoluties van de Verenigde Naties betreffende maatregelen ter bestrijding van het terrorisme. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 28 september 2001 resolutie 1373 (2001) heeft aangenomen. In de preambule van deze resolutie wordt gewezen op „de noodzaak om met alle middelen, conform het Handvest van de Verenigde Naties, te strijden tegen de bedreigingen van de internationale vrede en veiligheid door terroristische daden”. Volgens punt 5 van die resolutie „zijn terroristische daden, methoden en praktijken in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Organisatie van de Verenigde Naties en zijn het [...] financieren en plannen van terroristische daden of het aansporen tot dergelijke daden eveneens in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Organisatie van de Verenigde Naties.” De VN Veiligheidsraad heeft vervolgens op 12 november 2001 resolutie 1377 (2001) aangenomen waarin hij „beklemtoont dat daden van internationaal terrorisme in strijd zijn met de in het Handvest van de Verenigde Naties genoemde doelstellingen en beginselen en dat het financieren, plannen en voorbereiden van daden van internationaal terrorisme, alsmede elke andere vorm van ondersteuning daarvan”, eveneens in strijd is met de daarin genoemde doelstellingen en beginselen. Niettegenstaande het Handvest van de Verenigde Naties alleen van toepassing is op staten, blijkt uit voornoemde resolutie van de VN Veiligheidsraad dat ook de handelingen van personen die niet belast zijn met de uitoefening van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, par. F (c) van de Vluchtelingenconventie vallen.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet dienen (zelfmoord)aanslagen beschouwd te worden als terroristische daden of op zijn minst terroristische methoden of praktijken en kon worden geconcludeerd dat u betrokken was bij de voorbereiding en planning van deze zelfmoordaanslagen. U maakte hierbij gebruik, of misbruik, van de wil van personen die niet daadwerkelijk konden worden beschouwd als Palestijnse vrijheidsstrijders om het paradijs te bereiken.

Bovendien was u jarenlang als hogere officier werkzaam bij de inlichtingendienst van een groepering die werd beschouwd als een terroristische organisatie en dit tijdens een periode dat deze organisatie nog geen afstand had genomen van terrorisme en tijdens het gehele Israëlisch-Palestijns conflict, direct of indirect betrokken was bij meerdere terreuraanslagen tegen zowel burgerlijke als militaire doelen in Israël, de Palestijnse gebieden en het buitenland.

Tijdens deze periode hield u zich persoonlijk bezig met het plannen en faciliteren van aanslagen voor een groepering binnen de Palestijnse gebieden en het eigenhandig screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen.

U hield zich daarna bezig met het verzamelen van informatie over leden van islamitische groeperingen en probeerde deze groeperingen te infiltreren. Het ging hier om de belangrijkste rivaliserende groeperingen die in conflict lagen met uw organisatie. De informatie die u verzamelde werd vervolgens gebruikt door uw eigen

organisatie of in het kader van de Oslo-akkoorden doorgegeven aan de Israëli's. U werkte hierbij ook samen met de Libanese autoriteiten (CGVS II, p. 4- 5, 14-18).

U werkte in deze hoedanigheid direct samen met de meest prominente figuren van het leiderschap van deze groepering, in casu Yasser Arafat, Abu Jihad, Kamal Medhat en Muhammed al – Madani (CGVS I, p. 3, 4, 5, 7, 10) (CGVS II, p. 3, 6). Ondermeer Abu Jihad wordt verantwoordelijk geacht voor enkele van de meest ernstige (terreur)aanslagen die door de groepering werden gepleegd.

U bekleedde bijgevolg jarenlang een verantwoordelijke internationale functie bij Fatah en was bovendien voortdurend persoonlijk betrokken bij prioritaire doelstellingen van deze organisatie. U stond in direct contact met het leiderschap van de groepering en was zich volledig bewust van de directe gevolgen van uw persoonlijke daden.

Zoals eerder reeds uiteengezet werd, dient te worden vastgesteld dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat u willens en wetens een substantiële bijdrage hebt geleverd aan aanslagen en zelfmoordaanslagen gericht op burgerlijke en militaire doelen. De gedragingen waarmee u in verband wordt gebracht vormen ontegensprekelijk een vorm van ondersteunen en faciliteren van terrorisme en zijn bijgevolg onverenigbaar met de in het Handvest genoemde beginselen en doelstellingen. Als dusdanig dient u als medeplichtige te worden beschouwd aan uitsluitbare handelingen volgens artikel 1, F (c) van de Vluchtelingenconventie, en bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die kunnen doen besluiten dat u niet betrokken was bij misdrijven en daden die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen of die u vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Zo brengt u herhaaldelijk aan dat uw daden gekaderd dienen te worden in een oorlogssituatie en de specifieke situatie van het Palestijnse volk (CGVS II, p. 3, 6, 7, 8, 9). Zoals hierboven echter reeds werd gemotiveerd betekent de vaststelling dat bepaalde daden of misdrijven gepleegd werden omwille van bepaalde politieke motieven niet dat deze daden of handelingen niet kunnen worden gekwalificeerd als daden of misdrijven die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen.

Uw claim dat er tijdens de periode dat u werkzaam was voor de organisatie geen zelfmoordaanslagen effectief plaatsvonden kan evenmin aangenomen worden als een geldige verschoningsgrond. U werkte immers doelbewust mee aan de organisatie van deze zelfmoordaanslagen. De enige reden waarom deze zelfmoordaanslagen niet plaatsvonden bleek bovendien louter te wijten aan het ingrijpen van de Israëli's veiligheidsdiensten of door het verraderlijke handelen van de toenmalige Libische leider Qadhafi. U verklaart daarenboven zelf dat, indien uw toenmalige chef Abu Jihad niet vermoord zou zijn geweest, de operatie die u uitvoerde nog zou zijn verdergezet. U voegt hieraan toe dat, indien dit het geval was geweest, jullie de Israëli's dan misschien in de zee hadden gedreven (CGVS II, p. 7, 13, 14).

Uw stelling dat u zelf tegen zelfmoordaanslagen gekant bent kan evenmin beschouwd worden als een verschoningsgrond en stemt daarenboven niet overeen met de vaststelling dat u zich persoonlijk bezighield met de organisatie van zelfmoordaanslagen. U relativeert daarenboven zelf onmiddellijk uw afkeer van zelfmoordaanslagen door te stellen dat tijdens een oorlogsperiode alles mag en dat indien personen iemand vermoorden zij ook gedood mogen worden (CGVS II, p. 8). U voegt hier aan toe dat volgens uw leiders alles toegelaten was (CGVS II, p. 9).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan niet-politieke misdrijven en dat er tevens ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en de beginselen van de Verenigde Naties. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (b) en (c) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar ze enkel een aanwijzing vormen voor uw identiteit, herkomst, profiel en familiale situatie. Geen van deze documenten bevat enige informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming.

Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote Z., E. (O.V. [...]) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen. Deze beslissing houdt niet in dat aan u eveneens een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend aangezien elke asielaanvraag op haar individuele merites beoordeeld dient te worden. Bovendien oordeelt het CGVS dat u wel degelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming maar dat uitgesloten moet worden van deze internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar uw landen van gewoonlijk verblijf, in casu Syrië en Libanon. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient te worden opgemerkt dat zowel aan u als uw echtgenote de vluchtelingenstatus werden toegekend door Hongarije op 20 november 2003.

C; Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1D en F van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 55/2, 55/4, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') van 25 januari 2019 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat het CGVS opnieuw de motieven van de beslissing van 27 februari 2018 herhaalt met betrekking tot de redenen voor uitsluiting in de zin van artikel 1F, (b) en (c) van het Vluchtelingenverdrag en enkel de motieven met betrekking tot verzoekers status in Hongarije wijzigd.

Inzake de toepassing van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet meent verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 25 januari 2019 schendt. De Raad was van oordeel dat het CGVS moest onderzoeken of verzoeker nog steeds beroep kon doen op de bescherming verleend in Hongarije en dus geen onderzoek op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moest gebeuren. Hij betoogt dat de Hongaarse autoriteiten al op 9 januari 2018 hadden bevestigd dat verzoeker op 20 november 2003 als vluchteling erkend werd. Het CGVS heeft inderdaad het Hongaarse asioldossier opgevraagd aan de Hongaarse autoriteiten op 10 juni 2021 waarop deze als volgt antwoordden op 29 juni 2021: *"Please inform us about the whereabouts of her family members (husband and child). According to all available information from your previous information requests they reside in Belgium since 2012, therefore we like to kindly ask you to inform us about the legal ground of their staying in Belgium and about the validity of their residence entitlement"*. De commissaris-generaal verzocht niet om verdere informatie hoewel de Hongaarse autoriteiten het volledige dossier van verzoeker niet stuurden zo betoogt verzoeker en aangezien de Hongaarse autoriteiten geen andere informatie communiceerden blijkt uit het dossier dat "his status still stands".

Er blijkt niet dat het CGVS genoeg informatie probeerde te krijgen over de bescherming in Hongarije en de effectiviteit ervan zoals de Raad had gevraagd en verzoeker meent dat door het beschermingsverzoek te onderzoeken op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet het CGVS het gezag van gewijsde schendt. Verzoeker verwijst naar de door hem geciteerde parlementaire voorbereidingen en stelt dat het CGVS eerst de effectiviteit van verzoekers vluchtelingenstatus in Hongarije moest onderzoeken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt wel dat het CGVS de mogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar Hongarije heeft besproken (NPO 16 maart 2021, p. 3). Tijdens het volledige interview werden aan verzoeker vragen gesteld over zijn verblijf in Hongarije en de bescherming waarop hij eventueel kon rekenen en dit blijkt volgens verzoeker dan ook niet voldoende om de conclusie van het CGVS in de bestreden beslissing hieromtrent te rechtvaardigen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2021 (p. 6) blijkt nochtans dat het CGVS wel begreep wat de Raad verwacht. Verzoeker leidt hieruit af dat het CGVS bewust heeft vermeden om zijn asielaanvraag te onderzoeken in het licht van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Hierdoor wordt het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad en daarmee de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering, de beginselen van de materiële motivering en de zorgvuldigheid geschonden.

Verzoeker betoogt in een tweede onderdeel dat hij als vluchteling erkend moet worden op basis van het gebrek aan effectieve bescherming in Hongarije en verwijst daarbij in eerste instantie naar de "Zero Refugee Strategy" die door president Orban sinds 2016 werd uitgevoerd. Verzoeker citeert vervolgens uit het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-808/18, Commissie tegen Hongarije van 17 december 2020 waarin Hongarije veroordeeld werd wegens de schending van talrijke basisnormen voor de bescherming van vluchtelingen. Hij verwijst ook naar een resolutie van het Europees Parlement van 12 september 2018 en citeert uit een uitspraak van de High Court in Ierland in een zaak van een persoon die in Hongarije internationale bescherming werd verleend (internetlink). Verzoeker betoogt dat op basis van deze elementen blijkt dat hij niet meer kan rekenen op de beschermingsstatus die hij in 2003 in Hongarije kreeg. Verder blijkt uit het administratief dossier ook niet dat het CGVS rekening heeft gehouden met de socio-economische situatie van verzoeker, zoals zijn medische toestand, elementen die een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofdte aantonen, waarvan niet blijkt dat hij in Hongarije zal kunnen leven in omstandigheden waarin de mensenrechten worden geëerbiedigd. Als besluit van dit onderdeel stelt verzoeker dat hij in België moet erkend worden.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Hij verwijt de Belgische autoriteiten een subjectief onderzoek te hebben gevoerd. Verzoeker wijst erop dat de Hongaarse autoriteiten in 2003 hebben besloten dat er geen reden was om verzoeker uit te sluiten van bescherming onder het Vluchtelingenverdrag en dat hij tussen 2003 en zijn aankomst in België in 2014 geen deel nam aan politieke activiteiten. Dus blijkt volgens verzoeker dat zijn politieke activiteiten die bij de Belgische overheid bekend waren in 2003 in Hongarije niet werden beschouwd als elementen op grond waarvan kon worden aangenomen dat hij misdrijven en handelingen had gepleegd die in strijd waren met de door de Verenigde Naties nagestreefde motieven. Hij wijst er ook op dat hij geen informatie lijkt te hebben achtergehouden voor de Hongaarse autoriteiten.

Vervolgens herhaalt verzoeker de samenvatting van het verzoekschrift in het arrest van de Raad van 25 januari 2019: *"Zijn activiteiten voor de inlichtingendienst van Fatah (van 1982 tot 1989) op datum van de thans bestreden beslissing zowat 29 jaar geleden beëindigd werden en dat voorliggende zaak de kern raakt van een zeer complex "Midden-Oosten conflict", met name het conflict tussen de Staat Israël en de Palestijnse bevolking naar aanleiding van de door Israël bezette gebieden. Dit conflict heeft sinds 1946 tot op de dag van vandaag niet alleen - langs weersijden - heel veel bloed maar ook ontzaglijk veel inkt doen vloeien, aldus verzoeker, die meent dat het - gelet op de recente gebeurtenissen in Gaza - er niet naar uitziet dat hier op korte termijn verandering in zal komen. Verzoeker argumenteert dat het geen twijfel leidt dat deze problematiek minstens langs twee invalshoeken kan en moet worden benaderd en dat het noodzakelijk is één en ander in historisch perspectief te plaatsten in een poging een meer objectieve kijk op de zaken te kunnen bekomen. Verzoeker betreurt dat in de bestreden beslissing iedere onderbouwde onpartijdige en historische benadering door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te ontbreken. Zo lijkt het Commissariaat-generaal geen enkel belang te hechten aan de in 1993 tussen Fatah en Israël afgesloten "Oslo akkoorden" die tot stand zijn gekomen na jarenlange vredesonderhandelingen tussen Fatah (onder leiding van Yasser Arafat voor wie verzoeker werkte) en Israël. Verzoeker merkt op dat de historische betekenis van de Oslo akkoorden - zelfs als nadien moest blijken dat de implementatie ervan problematisch bleek te zijn - toch moeilijk kan worden onderschat, zeker als de men de ernst en de huidige relevantie van de daden moet beoordelen op grond waarvan men anno 2018 - dus zowat 36 tot 29 jaar later - meent hem te moeten uitsluiten van iedere vorm van internationale bescherming. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal niet alleen geen enkele rekening heeft gehouden met de anciënniteit van de feiten waarop uitsluiting in zijn hoofde wordt gestoeld, doch evenmin met het feit dat de Oslo akkoorden een wending hebben ingeleid in die mate dat Fatah ijverde voor de vrede en zij dus haar vroegere ideeëngoed (bv. vernietiging van Israël etc...) heeft afgezworen. Verzoeker verwijst in dit verband naar overweging 157 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status: "In evaluating the nature of the crime presumed to have been committed, all the relevant factor - including any mitigating circumstances - must be taken in to account. It is also necessary to have regard to any aggravating circumstances as, for example, the fact that the applicant already has a criminal record. The fact that the applicant convicted for a serious non-political crime has already served his sentence or has been granted a pardon or has benefited from an amnesty is also relevant. In the latter case, there is a presumption that the exclusion clause is no longer applicable unless it can be shown that, despite the pardon or amnesty, the applicant criminal character still predominates."* Verzoeker betoogt dat de Oslo akkoorden een nieuw tijdperk moesten inluiden en dat het de bedoeling was schoon schip te maken wat het verleden betreft, minstens toch voor alle partijen betrokken bij deze onderhandelingen. Dat achteraf is gebleken dat bij andere politieke groeperingen onder het Palestijnse verzet de Oslo-akkoorden in kwade aarde waren gevallen en het dus later tot confrontaties is gekomen tussen Israël en Hamas of tussen Hamas en Fatah, kan naar mening van verzoeker Fatah, laat staan hem zoveel jaren later niet worden aangewreven. Verzoeker benadrukt in dit verband dat Fatah, waarvan hijzelf minstens tot aan zijn definitieve aankomst in België aanhanger is geweest, aan de onderhandelingstafel is aangeschoven teneinde een vrede met de Staat Israël te bewerkstelligen.

Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat niet zomaar mag worden aangenomen dat de daden die hem worden aangewreven per se een niet-politiek karakter. Hij vestigt de aandacht op overweging 15 van de UNHCR Guidelines on International Protection: Application of the Exclusions Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees: *"A serious crime should be considered non-political when other motives (such as personal reasons or gain) are the predominant feature of the specific crime committed. Where no clear link exists between the crime and its alleged political objective or when the act in question is disproportionate to the alleged political objective, nonpolitical motives are predominant. The motivation, context, methods and proportionality of a crime to its objectives are important factors in evaluating its political nature. The fact that a particular crime is designated as nonpolitical in an extradition treaty is of significance, but not conclusive in itself. Egregious acts of violence, such as acts those commonly considered to be of a "terrorist" nature, will almost certainly fail the predominance test, being wholly disproportionate to any political objective. Furthermore, for a crime to be regarded as political in nature, the political objectives should be consistent with human rights principles."* Verzoeker voert aan dat er geen twijfel over kan bestaan dat de daden waaraan hij - zij het op ondergeschikte wijze - zijn medewerking verleende in de jaren 1982-1989, in casu de screeningactiviteiten binnen de inlichtingendiensten van Fatah, een gewelddadig

karakter vertoonden in absolute termen doch misschien niet in het licht van de agressie die het Palestijnse volk sinds 1946 en in de decennia erna moest ondergaan van de kant van Israël. Bovendien moet volgens verzoeker ook rekening worden gehouden met het criterium van "actual harm inflicted". Onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR, stelt verzoeker dat het bestaan van effectief aangerichte schade wel degelijk in overweging moet worden genomen om iemand al dan niet uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Het argument van het Commissariaat-generaal dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat zijn screeningoperaties in feite niet tot effectieve bomaanslagen hebben geleid, strookt dan ook niet met voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de acties ondernomen door Fatah de bevrijding van het Palestijnse volk en het heroveren van haar grondgebied tot doel hadden, doeleinden die aannemelijk kunnen kaderen in politieke doeleinden die kunnen stroken met mensenrechtelijke principes. Wat folterpraktijken betreft, meent verzoeker dat de gehoorverslagen op geen enkel moment aantonen dat hij aan deze daden zijn medewerking heeft verleend, zelfs maar in ondergeschikte wijze.

"Terwijl dat alle daden van terrorisme, net als de aanslagen op 11 september 2001 (die enkele weken voor deze resolutie plaatsvonden), een bedreiging waren van de internationale vrede en veiligheid; Dat volgens het Handvest van de Verenigde Naties éénieder het recht had zich individueel of collectief te verdedigen; Dat het terrorisme met alle mogelijke middelen bestreden moest worden; Dat men was bezorgd om de opkomst van terrorisme in verschillende delen van de wereld, gemotiveerd door intolerantie of extremisme;

Dat landen werden opgeroepen samen te werken en zelf maatregelen te nemen om terreurdaden te voorkomen en onderdrukken; Dat volgens onder meer resolutie 1189 uit 1998 landen geen terreurdaden mochten plegen of eraan meewerken tegen een ander land;

Dat de Veiligheidsraad verklaarde dat terreurdaden in de 21e eeuw één van de grootste bedreigingen van de internationale vrede en veiligheid waren geworden; Dat ze bevestigde dat terreurdaden ongeacht hun motivatie niet te rechtvaardigen misdaden zijn; Dat ze onschuldige levens en de veiligheid en waardigheid van de mens in gevaar brengen en ook een bedreiging zijn van de sociale en economische ontwikkeling en de globale stabiliteit en vooruitgang; Dat alle lidstaten moesten dan ook samenwerken aan de strijd ertegen en elkaar bijstaan bij het uitvoeren van resolutie 1373.

Dat zodoende het Antiterrorismecomité van de VN werd gevraagd manieren te zoeken voor die bijstand, zoals:

- Het opstellen van modelwetten,
 - Het terbeschikkingstellen van technische, financiële en juridische programma's,
 - Synergiën tussen die programma's.
- Dat verzoeker niet goed inziet hoe verwerende op p. 5 alinea 6 van de bestreden beslissing kan stellen dat "niettegenstaande het Handvest van de Verenigde Naties alleen van toepassing is op staten, blijkt uit voornoemde resolutie van de VN Veiligheidsraad dat ook de handelingen van personen die niet belast zijn met de uitvoering van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, par. F (c) van de Vluchtelingenconventie vallen"; Dat de teksten van de voornoemde resoluties niet werden gevoegd bij het dossier door verwerende partij; Dat verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkele wijze uitlegt - op grond van een tekstuele uitleg van de bewoordingen zoals aangewend in de voornoemde VN resoluties - waarom ook handelingen van personen die niet belast zijn met de uitoefening van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, par F (c) van de Vluchtelingenconventie vallen; Dat de voornoemde resoluties duidelijk gericht zijn aan het adres van Lidstaten van de Verenigde Naties en hen verplichtingen en taken opleggen in de strijd tegen het terrorisme; Dat verwerende partij dus niet op dienstige wijze de voornoemde resoluties kan inroepen om verzoeker uit te sluiten van de Vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, par F (c) van de Vluchtelingenconventie; Verzoeker verwijst op dit punt nog naar punt 17 van de UNHCR Guidelines on International Protection: Application of the Exclusions Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees; "Given the broad, general terms of the purposes and principles of the United Nations, the scope of this category is rather unclear and should therefore be read narrowly. Indeed, it is rarely applied and, in many cases, Article 1F(a) or 1F(b) are anyway likely to apply. Article 1F(c) is only triggered in extreme circumstances by activity which attacks the very basis of the international community's coexistence. Such activity must have an international dimension. Crimes capable of affecting international peace, security and peaceful relations between States, as well as serious and sustained violations of human rights, would fall under this category. Given that Articles 1 and 2 of the United Nations Charter essentially set out the fundamental principles States must uphold in their mutual relations, it would appear that in principle only persons who have been in positions of power in a State or State-like entity would appear capable of committing such acts. In cases involving a terrorist act, a correct application of Article 1F(c) involves an assessment as to the extent to which the act impinges on the international plane in terms of its gravity, international impact, and implications for international peace and security." Dat verzoeker ook tenslotte op dit punt nog wenst op te merken dat de handelingen gesteld door hem in kader van zijn functies bij FATAH - i.e. tussen 1987 en 1989 - dateren van lang voor dat de voornoemde resoluties in het leven werden geroepen; Dat deze handelingen ook kaderen in een geheel andere - en nauwelijks vergelijkbare - context met die omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de totstandkoming van de in de bestreden beslissing geciteerde VN resoluties, nl. in de onmiddellijke nasleep van de wereldschokkende aanslagen van "9/11" op de World Trade Center Twin Towers in New York (VS) op 11 september 2001."

Verzoeker besluit dat zonder geldige uitsluitingsreden hij als vluchteling moet erkend worden en dat de conclusie van de bestreden beslissing ook niet genoeg gemotiveerd is aangezien *“het werd geschreven zonder enige motivering dat verzoeker kan terugkeren naar Libanon of naar Syrië”*.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Verweernota

De commissaris-generaal legt een verweernota van 17 februari 2023 neer. Daarin antwoordt de commissaris-generaal op de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. Wat betreft de aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 25 januari 2019 stelt de commissaris-generaal vast dat het antwoord van de Hongaarse autoriteiten niet meteen inhoudelijke gegevens bevat die toelaten om de geldigheid van de status vast te stellen, minstens dat hierover onduidelijkheid bestaat. Uit het antwoord van de Hongaarse autoriteiten kan blijken dat zij net zicht willen krijgen op verzoekers status en wedervaren in België en het feit dat de Hongaarse autoriteiten na de herhaalde vragen van het CGVS om informatie zichzelf willen informeren over verzoekers verblijf en dat van zijn familieleden zou volgens de commissaris-generaal kunnen impliceren dat een heroverweging van de daar verleende status en deze van zijn familieleden, mocht deze nog actueel zijn, evenmin uitgesloten is indien zij kennis zouden nemen van het procedureverloop in België. Zij acht het aangewezen het zekere voor het onzekere te nemen en geen toepassing te maken van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en wijst er op dat zowel verzoeker als zijn advocaat tijdens de persoonlijke onderhoudsgeorganiseerd na het vernietigingsarrest van de Raad verklaarden dat er geen sprake is van effectieve bescherming door de Hongaarse autoriteiten gelet op de algemene situatie in het land en het individueel traject dat verzoeker er heeft afgelegd. Zij benadrukt ook dat het om een facultatieve bepaling gaat en het CGVS ter zake een appreciatiemarge heeft. De commissaris-generaal volhardt voor het overige in wezen in de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal voegt ook de *“Mail met opmerkingen op het persoonlijk onderhoud van 26.11.2019”* toe aan de verweernota.

4. Bezwaar louter schriftelijke procedure

In zijn brief van 7 maart 2023 tekent verzoeker bezwaar aan tegen de vraag tot behandeling in een louter schriftelijke procedure.

5. Aanvullende nota

Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: notities persoonlijk onderhoud partner.

6. Voorafgaand

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op

een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling

7.1. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er volgens de commissaris-generaal ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker wetens en willens medeplichtig is aan ernstige niet-politieke misdrijven en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en de beginselen van de Verenigde Naties.

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker als majoor (ra'id) voor de inlichtingendienst van Fatah, Westelijke Sector in Bagdad in de periode 1987-1989 (1) door het screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen medeplichtig was aan het faciliteren van (zelfmoord)aanslagen en (2) door het identificeren van infiltranten handelingen heeft gesteld die tot gevolg hadden dat personen gefolterd en geliquideerd werden.

7.2. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker (en zijn familieleden) in Hongarije als vluchteling werden erkend in november 2003.

In zijn arrest van 25 januari 2019 vernietigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelde vast dat *“Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat verzoekers jarenlange verblijf in België, en/of zijn verzoek om internationale bescherming in België tot gevolg heeft dat de vluchtelingenstatus in Hongarije is ingetrokken of opgeheven. Er is geen informatie voorhanden over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Hongarije. Uitgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met de vluchtelingenstatus in Hongarije subsidiaire ontbreekt eveneens”*. Bijgevolg was de Raad van oordeel dat het onmogelijk was om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal een kopie heeft opgevraagd aan de Hongaarse autoriteiten van het asiëldossier van verzoeker in Hongarije (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 23). Daarop hebben de Hongaarse autoriteiten als volgt geantwoord: *“Please inform us about the whereabouts of her family members (husband and child). According to all available information from your previous information requests they reside in Belgium since 2012, therefore we would like to kindly ask you to inform us about the legal ground of their staying in Belgium and about the validity of their residence entitlement”* (Vrije vertaling: “Gelieve ons te informeren over de verblijfplaats van haar familieleden (echtgenoot en kind). Volgens alle beschikbare informatie van uw vorige informatieverzoeken verblijven ze in België sinds 2012, daarom verzoeken wij u vriendelijk ons te informeren over de juridische grond voor hun verblijf in België en de geldigheid van hun verblijfsmachtiging”). Het antwoord van de Hongaarse autoriteiten bevat geen informatie waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers status in Hongarije zou zijn ingetrokken of opgeheven. De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing uiteen dat bij gebrek aan actuele inhoudelijke elementen die uit dit antwoord kunnen worden afgeleid die een antwoord kunnen bieden op de grieven van de Raad, zij van oordeel is dat *in casu* geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers geval *“zich situeert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”* en dat zijn verzoek dus vanuit die optiek moet worden onderzocht.

Zoals verzoeker terecht opmerkt werd hij destijds door de Hongaarse autoriteiten niet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bij gebrek aan het asiëldossier op basis waarvan de Hongaarse autoriteiten in 2003 tot erkenning van verzoeker als vluchteling zijn overgegaan, kan niet worden nagegaan welke elementen door verzoeker aan de Hongaarse autoriteiten werden voorgelegd. Evenmin kan worden nagegaan op basis van welke elementen de Hongaarse autoriteiten verzoeker als vluchteling hebben erkend.

7.3. Naar aanleiding van een prejudiciële vraag van een Duitse rechter in een geval waarin het verzoek niet niet-ontvankelijk kan worden verklaard op grond dat deze status eerder in Griekenland was verleend, aangezien de verzoeker *in casu* een ernstig risico loopt om in die lidstaat te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest heeft het Hof uitlegging gegeven aan de artikelen 3, lid 1 van de Dublin III-verordening, de artikelen 4, lid 1 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en de artikelen 10, leden 2 en 3, en 33, lid 1 en lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn (HvJ 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)).

Het Hof oordeelde dat de voormelde bepalingen aldus moeten worden uitgelegd *“dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de door laatstgenoemde bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die*

andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”.

Daarbij overwoog het Hof ten eerste dat de Uniewetgever bij de huidige stand van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de doelstelling van artikel 78, lid 2, onder a) van het VWEU, te weten een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de gehele Unie geldig is, nog niet volledig heeft geconcretiseerd en meer bepaald vooralsnog geen beginsel heeft geformuleerd op grond waarvan de lidstaten verplicht zijn om door een andere lidstaat genomen beslissingen tot toekenning van de vluchtelingenstatus automatisch te erkennen, noch de wijze van toepassing van een dergelijk beginsel gepreciseerd. Evenwel wijst het Hof er op dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij over discretionaire bevoegdheid beschikken.

Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, *“ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker”* (HvJ, C-753/22, pt. 72).

Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn, moet deze autoriteit de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken en moet de vluchtelingenstatus aan de verzoeker worden toegekend indien deze voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de Kwalificatierichtlijn, zonder dat deze autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd stelt het Hof vervolgens dat *“deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof geeft daarbij tenslotte volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen: *“Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid”* (HvJ, C-753/22, pt. 78).

Hieruit volgt dat wanneer de verzoeker om internationale bescherming reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Hongarije en de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het verzoek niet niet-ontvankelijk kan verklaard worden en zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal, om te kunnen voldoen aan haar verplichtingen op grond van de artikelen 4, lid 3 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, ertoe gehouden is zo spoedig mogelijk informatie te beginnen uitwisselen met de Hongaarse autoriteit die eerder verzoeker als vluchteling heeft erkend, deze laatste in kennis moet stellen van het nieuwe in België ingediende verzoek, aan deze Hongaarse autoriteit, haar standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de Hongaarse autoriteit te verzoeken binnen een

redelijke termijn de informatie mee te delen waarover deze laatste beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

In casu is de beslissing van de commissaris-generaal om het beschermingsverzoek niet niet-ontvankelijk te verklaren niet gebaseerd op de omstandigheid dat verzoeker in Hongarije een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, maar volgens de bestreden beslissing op de vaststelling dat de opgevraagde informatie geen antwoord kan bieden op door de Raad geopperde vraag of de aan verzoeker verleende vluchtelingenstatus slechts tijdelijk zou zijn, werd ingetrokken of opgeheven en of zijn jarenlange verblijf in België zulks tot gevolg heeft gehad.

In haar verweernota licht de commissaris-generaal dan weer toe dat het geciteerde antwoord van de Hongaarse autoriteiten *“zou kunnen impliceren dat een heroverweging van de daar verleende status (en de status van zijn familieleden) mocht deze nog actueel zijn, evenmin uitgesloten is indien zij kennis zouden nemen van het procedureverloop in België”* en dat zij het bijgevolg aangewezen acht om *“het zekere voor het onzekere te nemen en géén toepassing te maken van de niet-ontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet”*. Daarnaast wijst zij op het standpunt van verzoeker en zijn advocaat dat er, wat hen betreft, bij voorbaat geen sprake is van effectieve bescherming van de Hongaarse autoriteit, gelet op hun appreciatie van de algemene situatie in het land en het individueel traject dat verzoeker er heeft afgelegd en op het facultatieve karakter van de niet-ontvankelijkheidsgronden van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van de Asielprocedurerichtlijn. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift zijn standpunt dat er voor hem geen effectieve bescherming voorhanden is in Hongarije en verwijst daarvoor naar de *“zero refugee strategy”* van Orban sinds 2016, het arrest van het Hof van Justitie van 17 december 2020 waarin Hongarije werd veroordeeld wegens het niet-naleven van verschillende basismoren voor de bescherming van vluchtelingen en een arrest van een Ierse rechter. Hij stelt dat deze elementen een bijzondere kwetsbaarheid voor verzoeker aantonen en dat *“niet blijkt dat hij in Hongarije in levensomstandigheden die de mensenrechten eerbiedigen zal kunnen leven”*.

Hieruit volgt dat beide partijen het standpunt innemen dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zij het om verschillende redenen, en dat het evenmin betwist is dat het beschermingsverzoek door de Belgische asielautoriteiten ten gronde moet worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verplichting voor de bevoegde autoriteit van een EU-lidstaat waarbij het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend om ten volle rekening te houden met de beslissing van een andere EU-lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen, vloeit voort uit de verplichting voor de asielautoriteiten om overeenkomstig artikel 4, lid 3 van de Kwalificatie-richtlijn elk verzoek op individuele basis te beoordelen en met name rekening te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en om elk verzoek te onderzoeken aan de hand van nauwkeurige en actuele informatie overeenkomstig artikel 10, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Daarbij heeft het Hof ook uitdrukkelijk verwezen naar het beginsel van wederzijds vertrouwen dat aan het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel ten grondslag ligt (HvJ, C-753/22, punt 77), naar het beginsel van loyale samenwerking tussen de lidstaten neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VEU) en naar de noodzaak om de samenhang tussen beslissingen getroffen door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde verzoeker. Het uiteindelijke doel van de informatie-uitwisseling tussen beide lidstaten bestaat er volgens het Hof in om de *“autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren”* (HvJ, C-753/22, pt. 79).

De verplichting voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat die moet oordelen over een verzoek om internationale bescherming ingediend door een verzoeker die reeds als vluchteling is erkend door de autoriteiten van een andere EU-lidstaat, om ten volle rekening te houden met deze beslissing is dus niet alleen een uitdrukking van het wederzijds vertrouwensbeginsel waarop het Gemeenschappelijk Asielstelsel zelf is gebaseerd, maar vormt ook een integraal onderdeel van de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op deze asielautoriteit rust, wanneer deze beslist het beschermingsverzoek niet niet-ontvankelijk te verklaren en het verzoek ten gronde te behandelen. De informatie-uitwisseling met de autoriteit van de lidstaat die reeds de vluchtelingenstatus toekeende, die deel van uitmaakt van deze verplichting, strekt ertoe de autoriteit van de lidstaat waar het nieuwe verzoek werd ingediend in staat te stellen haar onderzoek van het beschermingsverzoek met volledige kennis van zaken te kunnen voeren.

De elementen die aan de grondslag lagen van de beslissing van de autoriteit van de eerste lidstaat die eerder dezelfde verzoeker om internationale bescherming als vluchteling erkende, zijn bijgevolg onderdeel van het geheel van elementen waarop het nieuwe beschermingsverzoek is gebaseerd en die door de commissaris-generaal op individuele, objectieve en onpartijdige wijze moeten worden onderzocht. De loutere omstandigheid dat de beslissing van de commissaris-generaal om het beschermingsverzoek ten gronde te onderzoeken niet schijnt ingegeven te zijn door de overweging dat verzoeker in Hongarije een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg is *in casu* de commissaris-generaal ertoe gehouden om ten volle rekening te houden met de beslissing van de Hongaarse autoriteiten om verzoeker als vluchteling te erkennen en hem dus niet uit te sluiten van deze status en met de elementen die deze beslissing ondersteunen en daartoe de nodige stappen te zetten, waaronder het kenbaar maken van haar standpunt over het in België ingediende verzoek en het verzoek om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat de reeds aan de Hongaarse autoriteiten gestelde vraag om het integrale asioldossier over te maken werd gesteld lang voor het geciteerde arrest van het Hof van Justitie en beperkt was tot de doelstelling om *“bijkomende, verifieerbare elementen van de bevoegde Hongaarse instanties te verkrijgen met betrekking tot de actualiteit en geldigheid van de aan verzoeker verleende vluchtelingenstatus”* (zie verweernota, punt 2.3.). De commissaris-generaal heeft geenszins aan de Hongaarse autoriteiten gepreciseerd dat het verzoek om bijkomende inlichtingen kaderde in haar verplichting om binnen een redelijke termijn de informatie te verkrijgen waarover de Hongaarse autoriteiten beschikken en die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus heeft geleid. Uit het antwoord van de Hongaarse autoriteiten kan in de huidige stand van zaken verder niet afgeleid worden dat zij niet bereid zouden zijn om de elementen op basis waarvan aan verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend en bijgevolg niet uitgesloten mee te delen of dat zij hiertoe niet langer in staat zouden zijn.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing genomen zonder ten volle rekening te houden met de eerdere beslissing van de Hongaarse autoriteiten om aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en bijgevolg hem niet uit te sluiten en met de elementen die deze beslissing ondersteunen in strijd met haar verplichtingen onder artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het voormeld arrest.

7.4. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet toelaat om de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker voor de hem verweten uitsluitbare handelingen naar behoren te onderzoeken. De Raad wijst hierbij op het volgende.

Zoals reeds aangehaald wordt verzoeker door de commissaris-generaal uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van handelingen die hij in het verleden heeft gesteld als majoor (ra'id) bij de inlichtingendienst van Fatah in Irak in de periode 1987 tot 1989. De commissaris-generaal heeft volgende documenten en rapporten toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot deze organisatie:

- Brittanica online: Fatah;
- Reut-institute.org: Fatah;
- Wikipedia: Fatah;
- Mideastweb.org: Fatah Constitution;
- Congressional Research Service/Library of Congress: The PLO and its Factions;
- US Congress/title 22/chapter 61/§5201 (PLO and its affiliates are a terrorist organisation);
- TheGuardian.com: Enemies of Israël: two more groups denounced;
- Global Terrorism Database (GTD) (<http://www.start.umd.edu/gtd/>) (Overview/datacollection/definition terrorism);
- GTD: Fatah;
- GTD: PLO;
- GTD: Force 17;
- GTD: al-Aqsa Martyrs Brigade;
- Al-Ahkbbar.com: Khalil al-Wazir (Abu Jihad);
- Wikipedia: Kamal Naji (Kamal Medhat);
- Washington Institute for Near East Policy: Fatah Central Committee Profiles: Muhammad al-Madani.

Verzoeker brengt geen landeninformatie bij met betrekking tot Fatah.

In casu vonden de uitsluitbare handelingen plaats in een specifieke historische context en is objectieve landeninformatie over de doelstellingen en methodes van Fatah in de periode waarin de uitsluitbare handelingen werden gesteld relevant en noodzakelijk voor de beoordeling van de toepassing van de uitsluitingsgronden. In zijn rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) herhaaldelijk gewezen op het belang van landeninformatie bij de beoordeling

van het risico op refolement en in het bijzonder de onafhankelijkheid, objectiviteit en betrouwbaarheid van de bron (ECHR, J.K. and others v. Sweden (GC), No. 59166/12, 23 August 2016, par. 88, ECHR, N.A. v. Finland, No. 25244/18, 14 November 2019, par. 75). Het EHRM heeft daarbij in zijn rechtspraak ook een aantal criteria ontwikkeld aan de hand waarvan de objectiviteit en betrouwbaarheid van landenrapporten dienen te worden getoetst. De autoriteit en reputatie van de auteur, de grondigheid van het onderzoek op basis waarvan het rapport is opgesteld, de consistentie van de conclusies en de bevestiging door andere bronnen zijn daarbij volgens het EHRM relevante overwegingen (ECHR, J.K. and others v. Sweden, par. 88). Ook het Hof van Justitie heeft in zijn jurisprudentie het belang van actuele, objectieve en nauwkeurige landeninformatie benadrukt bij de behandeling van internationale beschermingsverzoeken (zie bijvoorbeeld HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023).

Met betrekking tot de Wikipedia-pagina's die zijn opgenomen in het rechtsplegingsdossier wijst de Raad op het volgende. Het Europees Asielagentschap (EUAA), in wiens Raad van Bestuur de Belgische Staat wordt vertegenwoordigd door de commissaris-generaal, heeft met betrekking tot zijn eigen landenrapporten een methodologie opgesteld. In deze EUAA Country of Origin (COI) Report Methodology van februari 2023, die bindend is voor EUAA COI-rapporten, maar ook aangeeft dat het wenselijk zou zijn dat EU-lidstaten de erin uiteengezette principes volgen voor hun nationale COI-producten, wordt Wikipedia vermeld als een voorbeeld van sociale media. Hierover wordt gesteld: *"Because this content can be user-generated, and because of the speed of the communication or content, particular care must be taken to ensure that any source on social media is assessed following the quality standards described above. Content available on social media accounts is often not submitted to the same research rigour and editorial process as established media or other sources. Therefore, the risk may be higher that content is inaccurate, biased, intentionally misleading, or dubious. For this reason, cross-checking of information found via social media accounts is very important"*. (EUAA, COI Report Methodology, February 2023, p. 15-16). Onder specifieke thema's wordt onder meer de omstandigheid behandeld wanneer informatie van een dubieuze bron wordt gevonden. Een bron wordt als dubieus omschreven wanneer deze bron niet als betrouwbaar kan worden bestempeld omdat er sprake is van *"(1) a lack of transparency on the source's agenda, reputation, operational presence in the field, reporting capacity, seriousness of investigations, and level of knowledge of (2) bias, meaning a source presents highly selective or distorted information to advance its agenda"*. Wikipedia wordt daarbij geciteerd als voorbeeld van een bron die onder de eerste categorie valt: *"The reliability of Wikipedia is widely discussed because the information can be altered by anyone who wishes to do so. It is often unclear who is the source, what is its expertise, and why the information is added"* (idem, p. 18). Hieruit volgt dat Wikipedia door EUAA wordt bestempeld als een dubieuze bron die ter discussie staat en dat het van belang wordt geacht om een kruiscontrole uit te voeren over informatie afkomstig van sociale media, waaronder ook Wikipedia wordt gecatalogeerd.

Het is geenszins duidelijk waarom de commissaris-generaal, die beschikt over een gespecialiseerde landendocumentatiedienst, zich met betrekking tot Fatah, een organisatie die sinds decennia een cruciale en prominente rol heeft gespeeld (en nog speelt) in de geopolitieke ontwikkelingen in het Midden-Oosten baseert op een discutabele bron als Wikipedia. Aangenomen kan worden dat er talrijke andere objectieve en betrouwbare bronnen voorhanden zijn die duiding geven over de doelstellingen, activiteiten en methodes van Fatah in het verleden.

Mideastweb en The Reut zijn blijkens de toelichting op hun website twee niet-gouvernementele organisaties met een bepaalde politiek-ideologische agenda aangaande de Palestijnse kwestie. Minstens rijst met betrekking tot deze bronnen de vraag of zij als voldoende objectieve bronnen kunnen worden beschouwd.

Verder dient erop gewezen te worden dat de beoordeling van verzoekers betrokkenheid bij handelingen in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties omwille van zijn rol in Fatah als dusdanig, een voldoende nauwkeurig beeld vereist van de hiërarchische structuren binnen Fatah in de periode dat verzoeker er actief was, de door deze organisatie gehanteerde methodes en de verantwoordelijkheden en bevoegdheden van personen, zoals verzoeker, die de rang van majoor hadden binnen de inlichtingendienst, Westelijke Sector van deze organisatie.

De beschikbare landeninformatie met betrekking tot de interne structuur en organisatie van Fatah blijkt evenwel te algemeen en te beperkt om de verantwoordelijkheden van verzoeker binnen Fatah gelet op zijn verklaringen over zijn rang en directe oversten binnen de Westelijke Sector van Fatah naar behoren te kunnen inschatten. Zo beschrijft het artikel in The Reut weliswaar de ontstaansgeschiedenis van Fatah, de organen van de organisatie en de interne machtsstrijd die zich heeft afgespeeld tussen de *"Old Guard"* geleid door Abu Mazen en Ahmad Quraei en de *"Young Guard"* geleid door Marwan Barghouti (The Reut, Terms. Fatah, 11.14.2006), maar bevat het verder geen informatie met betrekking tot de verschillende rangen en verantwoordelijkheden binnen Fatah. Naast de vragen die rijzen met betrekking tot de objectiviteit van deze bron, volstaat deze informatie hoe dan ook niet om het gewicht van verzoekers rang binnen Fatah in de

relevante periode te situeren en afdoende te beoordelen. Evenmin beschikt de Raad over informatie over de rol en activiteiten van de Westelijke Sector en de plaats van deze afdeling binnen Fatah.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat in de Global Terrorism Database, beheerd door de University of Maryland National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism Al-Fatah wordt aangeduid als dader van verschillende incidenten in de jaren zeventig en tachtig, met inbegrip van de periode tussen 1987 en 1989. De data verzameld in de GTD 1 (periode 1970-1997) werden blijkens de toelichting verzameld door PGIS uit meertalige nieuwsbronnen en met het doel om risico-analyses te kunnen uitvoeren voor Amerikaanse bedrijven. Daarbij werd voor die periode een eigen definitie van terrorisme gehanteerd (*“the threatened or actual use of illegal force and violence by a non-state actor to attain a political, economic, religious or social goal through fear, coercion or intimidation”*). (GTD, Overview of the GTD en Search Results: 274 Incidents – search terms: (fatah)). Gelet op de door de opstellers van de databank voor de relevante periode zelf gecreëerde en vage definitie van terrorisme, de zeer summier omschrijving van het doel van de verschillende incidenten waarvoor Fatah als dader wordt aangemerkt en het gebrek aan enige toelichting over de aard van deze incidenten en de gebruikte methodes kunnen uit de gegevens van GTD die zijn opgenomen in het rechtsplegingsdossier geen zinvolle conclusies worden getrokken met betrekking tot de daden en acties van Fatah die nuttig zouden kunnen zijn in het licht van het onderzoek naar verzoekers verantwoordelijkheid voor van uitsluitbare handelingen in het kader van artikel 1 F, (c) van het Vluchtelingenverdrag.

Voorts vermeldt het CRS Report for Congress, The PLO and its Factions, 10 juni 2002 dat het US Departement of State de PLO en Fatah nooit als buitenlandse terroristische organisaties (FTO) aangemerkt heeft maar dat het US Congress de PLO en zijn aangesloten groeperingen wel als een terroristische organisatie en een bedreiging voor de Verenigde Staten, zijn bondgenoten en internationaal recht heeft bestempeld (zie ook U.S. Code § 5201 – Findings; determinations). De informatie over groeperingen, naast Fatah die lid waren van de PLO, zoals Force 17 die betrokken was bij aanvallen op Israëlische doelwitten in het begin van de jaren tachtig en in 1994 werd opgenomen in de officiële veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit die in dat jaar werd opgericht (CRS Report for Congress, The PLO and its Factions, 10 juni 2002) en de informatie met betrekking tot Black September, een extremistisch militant korps van Fatah dat verantwoordelijk was voor de moord op 11 Israëlische atleten tijdens de Olympische Spelen in Munchen in 1972 (Britannica Online Encyclopedia – Fatah) geeft weliswaar een beeld over met de PLO en aan Fatah gelieerde groeperingen, maar is te anekdotisch en te algemeen om een voldoende duidelijk beeld te vormen van de aard van de operaties en acties waarvoor Fatah als organisatie verantwoordelijk was in de relevante periode die in de bestreden beslissing in aanmerking wordt genomen.

Verder biedt de beschikbare informatie geen antwoord op de vraag of andere landen of instellingen dan Israël en het US Congress Fatah in de periode dat verzoeker voor deze organisatie actief was officieel beschouwden als een terroristische organisatie.

De Raad benadrukt dat de uitsluitingsclausules in het bijzonder met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze dienen te worden toegepast. Zij kunnen er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

In casu is de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier te summier en te beperkt om de rol van verzoeker binnen Fatah maar ook de activiteiten van Fatah en de betrokkenheid van deze organisatie bij handelingen die zouden kunnen worden gekwalificeerd als handelingen in strijd met de doelstellingen van de Verenigde Naties in de periode dat verzoeker actief was in Bagdad naar behoren te kunnen inschatten.

Gelet op de gebreken in de algemene landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier aanwezig is, is het in de huidige stand van zaken voor de Raad niet mogelijk om verzoekers individuele verantwoordelijkheid voor de hem verweten uitsluitbare handelingen onder artikel 1 F (b) en (c) van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen en te beoordelen.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad *in casu*, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. MAES,	rechter in vreemdelingenzaken,
K. POLLET,	rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS